

Datele privind înființarea comunei Corbu, prima atestare documentară, precum și evoluția istorică

Carpații au oferit dintotdeauna condiții naturale prielnice dezvoltării unor nuclee de populație din cele mai vechi timpuri. Dovezile istorice descoperite la Borsec, Pasul Creanga, Valea Corbului, Tulgheș, Bistricioara, Ceahlău, Grințieș, cetățile dacice din județul Harghita, sunt mărturii că Bazinul Bistricioara a fost leagănul unei vechi populații de daci liberi și prezența populației a fost continuă.

Istoria localității Corbu este strâns legată de poziția sa, la granița dintre cele două provincii istorice, de evenimentele istorice și activitățile economice.

La începutul secolului al XIII-lea, când secuii au fost colonizați în estul Transilvaniei, au găsit aici o populație sedentară românească care practica agricultura. Cronica maghiară a lui Simon de Keza (1282 – 1285), arată că și secuii veniți din Câmpia Panonică, au găsit aici în Carpați o populație românească de la care au învățat scrierea acestora și care se ocupau de creșterea animalelor, cultivarea pământului și unele meșteșuguri. Începe perioada conviețuirii româno-secuiești.

Prima atestare documentară a apărut în anul 1790 sub numele de Poiana Corbului (Tezaurul toponimic al României). În “Dicționarul istoric al localităților din Transilvania” apar următoarele atestări: CORBU, u.HOLLÓ (1808); 1854 HOLLÓ; 1913 (GYERGYÓHOLLÓ). În REPERTORIUM LOCORUM, JOAN LIPSKY semnaleză existența localității în anul 1770 cu numele de VALEA CORBULUI. Într-un document din 1864 semnat de preotul Grigorie Cojocariu, de Ioan Cojocariu - judele satului, de Teodor Cojocariu și de N.Blană - notar, se spune că această comună “ au apărut numire de la valea care românește se zice Valea Corbului, iar frații secui au numit-o Holló, de la Hollópataka”.

Sunt mai multe legende care se referă la denumirea localității. Tradiția locală amintește de Petru Rareș care, trecând pe Valea Bistricioarei spre Castelul de la Lăzarea, văzând pădurile de brad, “negre precum pana corbului”, ar fi lăsat această denumire pentru localitate.

Numele localității ar putea proveni de la nume de persoană : Corbu. Acest lucru se reflectă și în sintagma Valea Corbului, unde articolul genitival *lui* este post-pus, așa cum era în limba română veche. În acest sens apare o legendă care se referă la un comandant de oști transilvănean CORBU, căzut în luptă pe un deal, iar de la acest deal derivă și denumirile locale: Corbu, Capu Corbului. Într-o scriere a lui Alecu Russo, stânca Corbului, apare postum în traducerea lui Vasile Alecsandri.

Cert este că Vasile Alecsandri, în schița intitulată “Borsec“ din anul 1854, amintește de Corbu, localitate ce ar păstra numele dat de Petru Rareș.

Recensământul din 1850 înregistrează 148 de case și 160 de familii. Pe naționalități, existau 533 de români, 75 de maghiari, 41 de secui, 13 germani, 2 armeni și 38 de alte naționalități.

Între 1850 – 1864 obștea din Corbu avea un sigiliu românesc, reprezentând un corb cu aripile desfăcute, care ține în cioc un trifoi. În jur scrie “SIGILIUL COMUNEI CORBU”.

În 1835 s-a înființat parohia greco-catolică, o biserică de lemn cu hramul “Sf.Simeon Stâlpnicul” s-a înălțat în 1839. În anul 1925, s-a înălțat o nouă biserică cu hramul “Pogorârea Duhului Sfânt”.

În biblioteca parohiei Corbu s-a aflat lucrarea lui Samuil Micu Klein *Propovedania la îngropăciunea oamenilor morți*, Blaj 1784, cumpărată de “Simeon Cojocariu la biserica în Corbu și au scris eu, Cojocariu Grigore, paroh în Corbu și administrator în Bilbor, în anul 1847, iulie, 10 zile”.

În anul 1910 se ridică biserica de lemn cu hramul “ Nașterii Maicii Domnului” la Barasău.

În privința învățământului, o școală românească confesională ființează între 1780 – 1790. În 1922, funcționau școli la Barasău, Centru și Capu Corbului.

Localitatea a cunoscut o dezvoltare generală în secolele următoare reflectând un evident progres socio-economic.

SITUAȚIA ADMINISTRATIVĂ

Încă de la apariția sa în documentele istorice, CORBU a fost și a rămas una dintre localitățile rurale de pe valea Bistricioarei. După rectificarea graniței dintre Moldova și Transilvania în 1792 CORBU a fost inclus din punct de vedere administrativ la fost comitat Ciuc, plasa Gheorgheni.

Între 1894 – 1928, comuna este inclusă în județul Ciuc, plasa Gheorgheni; între 1928 (octombrie) – 1930 aparține de județul Neamț; între 1930 (octombrie) – 1938, localitatea aparține de județul Mureș, plasa Toplița; între 1939 – 1949, comună în județul Ciuc, plasa Gheorgheni; între 1950 – 1956, comuna aparține de regiunea Bacău, raionul Ceahlău; între 1957 – 1968, comuna aparține de Regiunea Mureș Autonomă Maghiară, Raionul Toplița. De la împărțirea administrativ-teritorială din 1968, comuna Corbu aparține județului Harghita.

Localitatea de reședință a comunei Corbu este satul Corbu, unde își are sediul autoritatea administrației publice locale (nr.119), rangul IV.

Localitățile componente ale comunei, în total 2 sate, sunt : Corbu și Capu Corbului, rangul V.